

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/55/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719200712
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6719200712.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému I. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX/X, XXX XX K., o zaplatenie 1 847,31€ s príslušenstvom o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 8Csp/13/2019-183 zo 6. mája 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v druhom a treťom výroku potvrdzuje.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom čiastočne pre späťvzatie žaloby konanie zastavil a vo zvyšku žalobe v celom rozsahu vyhovel. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú istinu 1 685,55 €, kapitalizovaný úrok z úveru vo výške 79,81 € spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 10. januára 2019 do zaplatenia, kapitalizované úroky z omeškania vo výške 2,12 €, 12 % úrok z úveru z nezaplatennej istiny po zosplatnení odo dňa nasledujúceho po zosplatnení až do zaplatenia istiny a úroky z omeškania z nezaplatennej istiny po zosplatnení odo dňa nasledujúceho po zosplatnení až do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti svojho rozsudku.

1.1 Zo žalobcom predložených dôkazov a odpovede Národnej banky Slovenska vyžadanej konajúcim súdom súd prvej inštancie zistil, že žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 3 000,- € podľa zmluvy uzatvorenej dňa 30. septembra 2016 pod č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, ktorý mal žalovaný splácať anuitnými splátkami vo výške 48,64 € počnúc dňom 05.10.2016 do 05.09.2024 bezhotovostne odpísaním z bežného účtu v banke/príkazom na úhradu v prospech inkasného účtu. Žalovaný vyčerpal poskytnutý úver v celom rozsahu a po vyčerpaní úveru porušil svoje zmluvné povinnosti tým, že prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas. Po upozornení žalovaného na omeškanie so splácaním úveru a možnosť predčasného zosplatnenia úveru opakovane 5. septembra 2018 rozhodol žalobca o predčasnej splatnosti úveru dňa 9. januára 2019. Po zosplatnení úveru do podania žaloby zaplatil žalovaný žalobcovi na úver 624,73 €, o ktorú bol dlh žalovaného znížený a v priebehu konania zaplatil žalovaný 161,86 €, v ktorej časti vzal žalobca žalobu späť.

1.2 Na námietku žalovaného, že úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nesprávne uvedeného údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej aj „RPMN“) a nesprávne uvedenej výšky celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť súd prvej inštancie preveroval obranu žalovaného nielen vyhodnotením doložených listinných dôkazov, ale aj dopytom na Národnú banku Slovenska, odbor ochrany finančných spotrebiteľov, od ktorej žiadal overenie správnosti údajov týkajúcich sa hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ podľa zmluvy

o spotrebiteľskom úvere zaplatiť. Národná banka Slovenska posudzujúc konkrétnu zmluvu uzavretú medzi žalobcom a žalovaným dňa 30. septembra 2016, vrátane Všeobecných obchodných podmienok Prima banky Slovensko, a. s. účinných od 01.07.2016, Obchodných podmienok pre úvery občanom - Prima banka Slovensko, a. s. účinných od 15. augusta 2016 a Sadzobníka poplatkov I. časť - fyzické osoby účinného od 01.07.2016 odpovedala, že kontrolným výpočtom RPMN bolo zistené, že hodnota RPMN uvedená v zmluve na 14,65 % je vypočítaná za predpokladu, že úver bol vyčerpaný v plnej výške, je splácaný mesačne anuitnými splátkami počas celej doby splatnosti úveru a bol zohľadnený aj poplatok za poskytnutie úveru, ktorý bol splatný ku dňu načerpania úveru. Národná banka výslovne uviedla, že poplatok za poskytnutie úveru sa pri výpočte RPMN zohľadňuje dvoma spôsobmi a pri obidvoch matematických zápisoch základnej rovnice na výpočet RPMN je výsledok výpočtu hodnoty RPMN rovnaký 14,65 %. Národná banka Slovenska posudzovala aj vplyv dohodnutého poistného za poistenie schopnosti splácať úver na výšku RPMN a konštatovala, že ak uzavretie zmluvy o úvere nebolo podmienené prístupím spotrebiteľa k poistnej zmluve, dohodnuté poistné výšku RPMN neovplyvňuje. Z listín doložených do súdneho konania nevyplývalo, že by uzavretie poistenia bolo podmienkou poskytnutia úveru. Náklady na vedenie bežného účtu by podľa Národnej banky Slovenska mohli ovplyvniť výšku RPMN len v prípade, ak by ponechanie si osobného účtu pre účely splácania úveru bolo podmienkou poskytnutia zvýhodneného úveru. Prvoinštančný súd zhodne s Národnou bankou Slovenska konštatoval, že poistenie nebolo podmienkou pre poskytnutie úveru a náklady za vedenie bežného účtu nebolo potrebné započítať do celkových nákladov úveru z dôvodu, že účet žalovaného nebol vytvorený k zmluve o úvere, ale na základe osobitnej zmluvy o účte a zriadenie tohto účtu nijako nesúvisí s nárokom uplatneným v tomto konaní. Národná banka Slovenska vykonala aj kontrolný výpočet celkovej čiastky, ktorú podľa zmluvy musí klient zaplatiť vychádzajúc z údajov podľa zmluvy a konštatovala, že do výšky celkovej čiastky uvedenej v zmluve 4 819,44 € vstupuje dohodnutá výška spotrebiteľského úveru, poplatok za poskytnutie úveru a úroky vypočítané na predpokladu, že úver je splácaný mesačne rovnakými anuitnými splátkami počas celej doby splatnosti. Odbor ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky zostavil na základe dokumentov zaslaných súdom prvej inštancie splátkový kalendár vychádzajúc z údajov zo zmluvy a metódy úročenia a zistil, že výška poslednej splátky sa mala rovnať sume 48,32 € a nie 48,64 €, ako je uvedené v zmluve. Po zohľadnení nižšej výšky poslednej splátky úveru predstavuje súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa čiastku 4 819,12 €.

1.3 Po posúdení nároku žalobcu podľa ustanovenia § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 369 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, ustanovení § 52, § 53 a § 54 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „OZ“) a § 1, § 2, § 9, § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“) súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu obsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a obranu žalovaného, že úver je bezúročný a bez poplatkov vyhodnotil ako nedôvodnú. Dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150,- € neodporuje žiadnym zákonným ustanoveniam Obchodného zákonníka ani Občianskeho zákonníka a tiež zákona o spotrebiteľských úveroch. Výška dohodnutej odplaty nie je v rozpore so žiadnymi ustanoveniami týchto zákonov. Ročná percentuálna miera nákladov bola vypočítaná správne, rovnako ako celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ na úver zaplatiť.

1.4 Žalovaný v priebehu konania nespochybnil svoju povinnosť platiť úroky z úveru ani ich výšku. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/113/2018 a dve rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici odôvodnil priznanie úrokov z úveru ako odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do zaplatenia istiny tým, že bežné úroky plnia funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy a úroky z omeškania sú sankciou za neplnenie povinnosti dlžníkom splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve, nárok na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru je odôvodnený a prípustná je aj kumulácia bežných úrokov a úrokov z omeškania.

1.5 Žiadosť žalovaného o možnosť zaplatiť žalovanú pohľadávku v splátkach po 80,- € mesačne nevyhovelo s odôvodnením, že ani na výzvu súdu prvej inštancie žalovaný nepreukázal svoje osobné a majetkové pomery odôvodňujúce poskytnutie dlhšej lehoty na splnenie dlhu.

1.6 Rozhodnutie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu a patrí mu náhrada trov konania v rovnakej výške.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie vecí súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Za „vadu rozsudku“ označil nesprávne právne posúdenie veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ Civilného sporového poriadku), ktorú výtku rozvinul s poukazom na rozhodnutia Krajského súdu Prešov, Krajského súdu Žilina a Krajského súdu Banská Bystrica a s poukazom na nesprávne ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. iba tak, že zmluva o úvere neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti, v zmluve o úvere uvedená výška úveru nezodpovedá skutočnej výške poskytnutého úveru, celková čiastka uvedená v zmluve, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť na 4 819,44 € nezodpovedá skutočnej výške celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a žalobca pred podpisom zmluvy neskúmal bonitu klienta s odbornou starostlivosťou, keď od žalovaného nežiadal pred podpisom zmluvy preukázať všetky mesačné výdavky a preto je nutné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Zvyšok odvolania obsahuje len časti odôvodnenia rozhodnutí troch odvolacích súdov a názor žalovaného, že „je hanbou prvoinštančného súdu, pokiaľ nevie spravodlivo a správne ex offio posúdiť predmetnú sumu v súlade so zákonmi“.

3. Žalobca sa vyjadril k odvolaniu žalovaného v písomnom podaní z 15.07.2020 tak, že odkazuje na svoje vyjadrenia predložené v konaní pred súdom prvej inštancie a krátko komentuje dôvody odvolania žalovaného, že celková čiastka, ktorú mal dlžník podľa úverovej zmluvy zaplatiť, bola vypočítaná správne priamo v texte úverovej zmluvy a zdôraznil, že námietku spočívajúcu v tom, že „žalobca neskúmal pred podpisom bonitu klienta“ žalovaný počas celého konania na súde prvej inštancie nevzniesol, skúmanie svojej bonity spochybnil až v texte svojho odvolania. Žalobca túto skutočnosť tvrdil a preukázal príslušnými dokladmi v prvoinštančnom konaní. Z nich je zrejmé, že pred poskytnutím úveru skúmal existenciu záväzku žiadateľa o úver v úverovom registri, zamestnanosť a príjem žalovaného v Sociálnej poisťovni a to elektronickými dopytmi u uvedených inštitúcií, ktorých výsledkom boli príslušné reporty. Táto skutočnosť nebola medzi stranami sporu sporná. Navrhol odvolaciemu súdu v prípade, ak odvolanie žalovaného neodmietne, zamietnuť ho ako nedôvodné.

4. V replike na vyjadrenie žalobcu žalovaný uvádzal opätovne iba to, že v zmluve o úvere absentuje reálna, skutočne poskytnutá výška úveru a celková čiastka na zaplatenie a tvrdil, že skúmanie bonity žalovaného pred podpisom zmluvy s odbornou starostlivosťou nie je žiadna novota. Zo zákona č. 129/2010 Z. z. citoval ustanovenie § 11 ods. 2, podľa ktorého, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorázové splatenie spotrebiteľského úveru a v prípade hrubého porušenia povinnosti pri skúmaní bonity klienta sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti pri skúmaní bonity klienta sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

5. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaného podľa § 34 C. s. p. preskúmal vec len v rozsahu odvolania podľa § 379 C. s. p., len z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p. a mimo neho v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok v zmysle § 380 ods. 2 C. s. p., ktoré vady nezistil, bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. vychádzajúc zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.) a dospel k názoru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v druhom výroku vo veci samej a závislom treťom výroku o trovách konania správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdiť.

6. Obrana žalovaného v spore spočívajúca v tvrdení, že úver poskytnutý žalobcom podľa zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX z. 30. septembra 2016 je bezúročný a bez poplatkov, bola založená len na tvrdení, že žalovanému nebol vyplatený úver vo výške 3 000,- €, ale ponížený o poplatok vo výške 150,- €, že ročná percentuálna miera nákladov nebola v zmluve uvedená v správnej výške a skutočnej povinnosti žalovaného nezodpovedá ani celková čiastka, ktorú musel klient zaplatiť (súčet výšky úveru a celkových nákladov klienta spojených s úverom) a len na preukázanie dôvodnosti takejto obrany súd prvej inštancie vykonal dokazovanie zdôrazňujúc, že v ostatnom, vrátane povinnosti platiť úroky z úveru, žalovaný nárok žalobcu žiadnym spôsobom nespochybňoval. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného namietal, že žalovaný uplatňuje v odvolaní novoty, ktoré pred súdom prvej inštancie uplatnené neboli.

7. Podľa § 366 C. s. p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

8. Civilný sporový poriadok v osobitných ustanoveniach o spotrebiteľských sporoch (§ 290 a nasledujúce) upravuje odchyľne od všeobecných ustanovení niektoré postupy súdu, možnosti obrany spotrebiteľa v spore a povinnosti súdu za účelom zvýšenej ochrany spotrebiteľa s deficitom skúseností, informácií a vedomostí o súdnom konaní oproti dodávateľovi. Žalovaný využil v spore možnosť dať sa zastúpiť v tomto (spotrebiteľskom) spore právnickou osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa. Po doručení platobného rozkazu vydaného súdom prvej inštancie v tomto konaní splnomocnil na svoje zastupovanie v konaní občianske združenie Centrum Správnej Pomoci Prievidla, so sídlom v Lehote pod Vtáčnikom, v predmete ktorého podľa stanov doložených do súdneho spisu je aj ochrana spotrebiteľa. Zástupca tohto občianskeho združenia sa zúčastňoval konania, vrátane účasti na pojednávaní až do rozhodnutia súdu prvej inštancie napadnutým rozsudkom. Plnomocenstvo tomuto občianskemu združeniu vypovedal žalovaný až po rozhodnutí súdu prvej inštancie. Žalovaný ani jeho splnomocnený zástupca nikdy v priebehu konania na súde prvej inštancie nenamietali, že žalobca pred spísaním zmluvy o úvere neskúmal schopnosť žalovaného splácať úver. V tomto smere ide o nové tvrdenie v odvolaní, ktorého prípustnosť žalovaný žiadnym spôsobom (podľa § 366 C. s. p.) nezdôvodnil. Toto tvrdenie sa netýka procesných podmienok alebo vylúčenia sudcu, či nesprávneho obsadenia súdu, nejde o nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku, ktoré by malo preukázať, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku žalovaný v odvolaní neuplatnil). Táto novota by mohla byť prípustná len podľa § 366 písm. d) Civilného sporového poriadku v nadväznosti na uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku po preukázaní, že tento prostriedok procesnej obrany nemohol odvolateľ bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

9. Podľa ustanovenia § 296 Civilného sporového poriadku spotrebiteľ môže predkladať alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej s tým, že ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú. Pojem „do rozhodnutia vo veci samej“ v § 296 C. s. p. si odvolací súd vysvetľuje tak, že všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení musí aj spotrebiteľ predložiť súdu prvej inštancie do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej s tým, že aplikácia ustanovenia § 366 C. s. p. v spotrebiteľských sporoch vylúčená nie je (porovnaj Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 1033 - spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej). Z uvedeného dôvodu na námietku žalovaného v odvolaní, že žalobca pred podpisom zmluvy neskúmal bonitu klienta s odbornou starostlivosťou odvolací súd neprihliadol.

10. Prieskum odvolacieho súdu podľa § 380 ods. 1 C. s. p. bol obmedzený na správnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie z hľadiska záverov, či nie je úver poskytnutý žalovanému bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nesprávne uvedenej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov a výšky celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

11. Zmluva o úvere medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá 30. septembra 2016. Zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2016 v § 9 ods. 2 písm. k) ustanovoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí obsahovať aj ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Dôsledkom absencie tejto náležitosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. účinnom do 31.12.2016 bolo, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

12. Pri riadku „výška RPMN = 14,65 %“ uviedol žalobca predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov tak, že RPMN bola vypočítaná za predpokladu, že úver bol vyčerpaný jednorázovo v plnej výške, že poplatky a úroková sadzba ostanú po celú dobu zmluvného vzťahu nezmenené a vychádzajú z nasledovných parametrov uvedených v tejto zmluve: výška anuitnej splátky, počet splátok, výška poplatku za poskytnutie úveru.

13. Úver bol žalovanému poskytnutý jednorázovo, o čom svedčí výpis z účtu žalovaného na č. I. 116 spisu, kde je uvedené, že dňa 30. septembra 2016 bol čerpaný úver vo výške 3 000,- €. Výška anuitnej splátky bola v zmluve uvedená na 48,64 €, ich počet určený na 96 a pri výpočte RPMN bol zohľadnený aj dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150,- € jednorázovo. Nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že mu úver nebol vyplatený v sume uvedenej v zmluve. Na účet č. XXXXXXXXXXXX (osobný účet žalovaného) bol úver poukázaný v celej výške 3 000,- €. Spôsob úhrady splátok úveru bol dohodnutý odpísaním z bežného účtu žalovaného v banke. Je pravda, že v rovnaký deň, ako bol žalovanému poskytnutý úver v celej dohodnutej výške 3 000,- €, bol žalovaným uhradený aj poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150,- € z jeho bežného účtu, jedná sa však o dve oddelené úverové transakcie a žalobca si nezapočítal sám bez súhlasu žalovaného poplatok za poskytnutie úveru na úver, ktorý mal byť žalovanému vyplatený, ako to tvrdí žalovaný. Žalovaný si pri uzatváraní zmluvy o úvere dohodol poistenie schopnosti splácať úver v rozsahu súboru A za poplatok 1,19 € mesačne po oboznámení sa so všeobecnými poistnými podmienkami pre poistenie schopnosti splácať úver a poistnou zmluvou, ako to vyhlásil priamo v zmluve a potvrdil svojim podpisom. Zo žiadnych listín, ktoré mal súd prvej inštancie k dispozícii nevyplýva, že by uzavretie úverovej zmluvy bolo podmienené poistením schopnosti splácať úver a že by z tohto dôvodu malo byť poistné podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2016 započítané do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Rovnako to platí aj o mesačnom poplatku za vedenie bežného účtu žalovaného u žalobcu, ktorý nebol zriadený v súvislosti s uzatváraním zmluvy o úvere, keď získanie úveru nebolo podmienené zriadením tohto účtu.

14. Závery súdu prvej inštancie o správnej výške RPMN uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere sú potvrdené stanoviskom Národnej banky Slovenska, odborom ochrany finančných spotrebiteľom, ktorá je oprávnená vykonávať dozor nad poskytovaním spotrebiteľských úverov.

15. Zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere žalovaným nevylučoval poplatok za poskytnutie spotrebiteľského úveru a požadovať odmenu za poskytnutie úveru vo forme poplatku dohodnutého pevnou sumou alebo určitým percentom z úveru nezakazuje ani iný právny predpis. Poplatok za poskytnutie úveru výslovne pripúšťa zákon č. 129/2010 Z. z. v § 2 písm. g) a tvorí zložku celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Celkovou čiastkou sa podľa § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2016 rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Nepripustnosť poplatku za poskytnutie úveru nevyplýva ani z judikatúry Ústavného súdu SR alebo Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Spotrebiteľ iba musí byť náležitým spôsobom oboznámený so skutočnosťou, že za poskytnutie úveru musí zaplatiť poplatok a tento poplatok musí byť zahrnutý do celkových nákladov spotrebiteľa (porovnaj napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/101/2019 z 25.09.2019, sp. zn. 3Cdo/113/2018 z 13.06.2019, sp. zn. 5Cdo/132/2017 z 29.10.2018, sp. zn. 4Cdo/65/2018). Spôsob poskytnutia úveru žalovanému a úhrady poplatku za poskytnutie úveru sa neprieči záverom rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie v rozsudku z 21. apríla 2016 vo veci C-377/2014, keďže úver bol žalovanému vyplatený v celej výške, nedošlo k zápočtu vzájomných pohľadávok úveru a poplatku za poskytnutie úveru jednostranným právnym úkonom veriteľa, poplatok za poskytnutie úveru bol uhradený žalovaným na základe jeho súhlasu inkasom z jeho bežného účtu. Žalobca započítal poplatok za poskytnutie úveru do celkových nákladov spotrebiteľa, čo potvrdzuje aj odpoveď Národnej banky Slovenska na dopyt súdu prvej inštancie. Národnou bankou Slovenska zostavený splátkový kalendár vychádzajúci z údajov zo zmluvy a metódy úročenia v zmysle obchodných podmienok pre poskytnutie úveru vyčísluje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ v spojitosti s úverom zaplatiť na 4 819,12 € oproti sume uvedenej v zmluve o úvere na 4 819,44 € s rozdielom mínus 0,22 €, čo je zanedbateľný rozdiel, ktorý mohol byť spôsobený zaokrúhľovaním čísla za desatinnou čiarkou.

16. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie vec správne posúdil podľa ustanovení § 497 a § 499 Obchodného zákonníka, § 52 a § 53 Občianskeho zákonníka a všetkých v rozsudku citovaných

ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. a dospel k správne právnemu záveru, že úver poskytnutý žalovanému nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

17. V časti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úroky z úveru až do úplného zaplataenia istiny a úrokov z omeškania vychádzal súd prvej inštancie podľa dôvodov rozhodnutia nielen z ustanovení § 502 ods. 1 a § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ale aj rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/113/2018, zo záverov ktorého vyplýva, že povinnosť platiť úroky dohodnuté v zmluve popri úrokoch z omeškania vzniká dlžníkovi až do zaplataenia istiny. Odvolaciemu súdu sú známe rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo 16.06.2020, sp. zn. 6Cdo/56/2020 z 28.10.2020, sp. zn. 5Cdo/86/2020 z 26.10.2020, sp. zn. 7Cdo/307/2019 a iné, ktoré vo vzťahu k povinnosti spotrebiteľa zaplatiť úroky z úveru dospeli k odlišnému právnemu záveru, avšak odvolací súd v tomto spore na základe odvolania žalovaného nemohol riešiť právnú otázku možného súbehu úrokov a úroku z omeškania a výšku úrokov, ktorú musí spotrebiteľ po mimoriadnom zosplatení úveru veriteľovi zaplatiť, keď žalovaný namietal proti rozsudku súdu prvej inštancie iba to, že úver je bezúročný a bez poplatkov v dôsledku nesprávne určenej hodnoty RPMN a nesprávne uvedenej výšky celkových nákladov spotrebiteľa (s ohľadom na ustanovenie § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný).

18. Odvolanie žalovaného podľa jeho obsahu sa žiadnym spôsobom nedotýkalo prvého výroku rozsudku súdu prvej inštancie o čiastočnom zastavení konania po späťvzati žaloby žalobcom. Odvolací súd z tohto dôvodu zameral svoj prieskum v odvolacom konaní len na druhý a tretí výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré považuje za vecne správne a podľa § 387 ods. 1, 2 rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti potvrdil.

19. O povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C. s. p., ktoré sa v zmysle § 396 ods. 1 C. s. p. použijú aj na odvolacie konanie. V odvolacom konaní úspešný žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania bude rozhodovať súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 C. s. p., z tohto dôvodu je povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania viazaná na právoplatnosť uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania.

20. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.
Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).